

Μαυραντώνη Άσπα

Ασφάλεια

πάνω απ' όλα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία
Τμήμα Εξειδίκευσης

Αθήνα 2022

Η Άσπα Μαυραντώνη έχει γεννηθεί στο Βόλο το 1973 και ζει στη Αθήνα. Έχει σπουδάσει Ψυχολογία και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού και Διδακτορικού τίτλου σπουδών. Έχει δουλέψει διαγνωστικά και θεραπευτικά με παιδιά, εφήβους και τις οικογένειές τους και εργάζεται σε Δημόσιο Νοσοκομείο της Αττικής.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932393814
Email: aspamavr@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο *Ασφάλεια πάνω απ' όλα* της Άσπας Μαυραντώνη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Η πολιτική ηγεσία σε συνεργασία με τους επιστήμονες αποφάσισαν πως οι πολίτες θα πρέπει να απαγορεύεται να ονειρεύονται. Βία, εγκληματικότητα, κατάθλιψη, εξαρτήσεις κι άλλα κοινωνικά φαινόμενα που διαταράσσουν την κοινωνική ευρυθμία και ταλαιπωρούν τον ψυχισμό των ατόμων προέρχονται από τα όνειρα. Η ορμητική αυτή βρυσομάνα ξεβράζει όλο το ασυνείδητο των ανθρώπων και διεγείρει καταστροφικές επιθυμίες. Γι' αυτό, η σύσταση των αρχών είναι η υποχρεωτική λήψη του letargo, ενός σιροπιού που διατηρεί τον ύπνο σε κατάσταση χωρίς όνειρα, γνωστή ως NREM. Οι περισσότεροι πολίτες υπακούουν, εκτός απ' την ομάδα των Ονειρολατρών που βρίσκονται κάθε Τετάρτη βράδυ στο πατάρι του φαρμακείου της Λίνας και του Μιχάλη κι ανακαλούν τα όνειρά τους υπό την καθοδήγηση του Χάρη, ενός ειδικού επιστήμονα ονειρολόγου. Μέχρι που η παρανομία κατά του καθεστώτος, θ' αρχίσει να παραβιάζει και τις μεταξύ τους σχέσεις. Και τότε θά 'ρθουν αντιμέτωποι με το ανέανο ερώτημα. Αξίζει να ζούμε χωρίς να ονειρευόμαστε ή αξίζει να θυσιάσουμε τα όνειρά μας για να ζήσουμε καλά;

Πρόσωπα του έργου

Λίνα: Φαρμακοποιός, 35 ετών.

Μιχάλης: Φαρμακοποιός, 40 ετών.

Χάρης: Ανατρεπτικός επιστήμονας με μεγάλη επιδραστικότητα, 55 ετών.

Ένστολος Προστάτης Μάριος Γεωργίου: Κυβερνητικό στέλεχος του Υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής γύρω στα 40.

Ένστολος Προστάτης Ηλίας Χαραλάμπους: Κυβερνητικό στέλεχος του Υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής γύρω στα 40.

Τρία-τέσσερα άτομα της ομάδας Ονειρολατρών.

1^η σκηνή

Χώρος υπνοδωματίου. Διακόσμηση μίνιμαλ. Στο διπλό κρεβάτι είναι ζαπλωμένο ένα ζευγάρι. Μπροστά μια μεγάλη οθόνη τηλεόρασης και διάφορα ηλεκτρονικά γκατζετς. Σκοτάδι.

Λίνα: *(Αγκομαχά)* Όχι... Όχι... *(Παραμιλητά)* από δω... ποιοι είστε;... ποιοι;... μη με πιάνεις... δε θέλω ... ποιος είσαι; ... τι κάνετε εδώ; ... δε θέλω... φύγε... δε χορεύω... δε θέλω σου λέω... τι του κάνετε! Όχι, όχι!...

Μιχάλης: *(Ανοίγει το φως του κομοδίνου. Προσπαθεί απαλά να την ξυπνήσει όσο αυτή παραμιλά)* Λίνα, ξύπνα. Λίνα, Λίνα, ξύπνα.

Λίνα: *(Ηρεμεί και αλλάζει πλευρό. Μουρμουρίζει)* Κλείσε το φως.

Μιχάλης: *(Κλείνει το φως).*

Λίνα: *(Λαχάνιασμα και παραμιλητό)* Μη το κάνεις... μη τον πειράξεις... ας τον! Θα σε σκοτώσω ρε! Θα σε σκοτώσω! *(Τινάζεται και ξυπνά. Γρήγορες ανάσες).*

Μιχάλης: *(Ανάβει το φως. Την αγκαλιάζει).* Έλα, ηρέμησε.

Λίνα: Τι ήταν αυτό;

Μιχάλης: Κοιμάσαι ανήσυχα.

Λίνα: Πω πω... Φρίκη! *(Πιάνει το κεφάλι της).*

Μιχάλης: 3.10' ακριβώς. Κάθε βράδυ.

Λίνα: Η ώρα του εφιάλτη.

Μιχάλης: Του REM θες να μπεις. Το περιεχόμενο των ονείρων είναι αποκλειστικά δική σου ευθύνη.

Λίνα: Μακάρι να 'ταν.

Μιχάλης: Είναι στάνταρ πια. Γύρω στη 1.30 αρχίζεις τα τινάγματα και τα παραμιλητά. Και μετά ξανά τα ίδια κατά τις 3.00.

Λίνα: Σε κάθε υπνικό κύκλο δηλαδή.

Μιχάλης: Υποφέρεις Λίνα.

Λίνα: Δεν το ελέγχω.

Μιχάλης: Πού θα πάει αυτό;

Λίνα: Δεν ξέρω.

Μιχάλης: Αυτό λες συνέχεια.

Λίνα: Θα μου περάσει.

Μιχάλης: Έχεις πολύ άγχος.

Λίνα: Όλοι οι ψυχολόγοι το λένε, «το άγχος είναι συναγεμός». Τι να κάνω;

Μιχάλης: Λίνα πρέπει να το ξαναδούμε. Δε μας παίρνει να το καθυστερούμε άλλο.

Λίνα: Ας μην ανοίξουμε αυτή την κουβέντα βραδιάτικα.

Μιχάλης: Νομίζεις εμένα δε με βασανίζει; Πρέπει να το ξανασυζητήσουμε. Θα βρεθούμε σε αδιέξοδο.

Λίνα: Μιχάλη ξέχνα το, δε θα υποχωρήσω.

Μιχάλης: Γιατί είσαι κάθετη;

Λίνα: Πάλι την ίδια συζήτηση;

Μιχάλης: Τα πράγματα έχουν αγριέψει. Δε βλέπεις; Ένα είναι το θέμα. Ονειροθήρευση. Κανείς πια δε μιλάει για οικονομικά, χρηματιστήριο, οικολογία.

Λίνα: Ωχ σταμάτα, τα ξέρω...

Μιχάλης: Να φέρω λίγο κρασί;

Λίνα: Τσάι για μένα.

Μιχάλης: (Φεύγει).

Λίνα: (Σηκώνεται, στρώνει ένα χαλάκι κάτω κι αρχίζει να κάνει ασκήσεις γιόγκα. Ισορροπεί σε στάση κατακόρυφο με λυγισμένα χέρια γύρω απ' το κεφάλι της και πόδια σε λωτού).

Μιχάλης: (Μπαίνει κρατώντας δύο ποτήρια). Επίκληση στον Βισνού πάλι; (Αφήνει τα ποτήρια στο κομοδίνο) Θα σε περιμένω να τελειώσεις. (Ανοίγει το κινητό του). Τα ίδια... τα ίδια... «Νέα έρευνα για τη σύνδεση ονείρων και εγκληματικότητας», «Η κοινωνική συνοχή στο έλεος των ασυνείδητων», «Η γνωστή pop star Ιγκουάνα δήλωσε: Η ανονείρευση μου έσωσε τη ζωή».

Λίνα: (Προσγειώνεται από τη στάση γιόγκα). Δε σου χω πει να μη μου μιλάς όταν είμαι handstand;

Μιχάλης: Καλά, έλα εδώ τώρα. (Της δίνει το τσάι της). Στην υγειά μας!

Λίνα: (Με υπονοούμενο). Και στα όνειρά μας.

Μιχάλης: Επιμένεις.

Λίνα: Δεν είναι όλα εφιάλτες. Υπάρχουν και όνειρα γλυκά.

Μιχάλης: Ξεροκέφαλη είσαι....

Λίνα: Μπορεί. Αλλά για χάρη τους δεν αλλάζω μυαλά.

Μιχάλης: Αν νομίζεις ότι αξίζει τόσο η επιμονή σου...

Λίνα: Αξίζει. Όσο η ψυχή μου. Πόσο αξίζει μια ψυχή;

Μιχάλης: Φιλοσοφίες...

Λίνα: Άκου! (Κλείνει τα μάτια της προσπαθώντας να θυμηθεί). Γλιστρώ αθόρυβα σ' ένα ξέφωτο που μοιάζει με χώρο λατρείας. Αν και δεν φαίνεται κανείς εκεί εγώ κρύβομαι. Η ησυχία κάνει την ανάσα μου ν' ακούγεται. Έχει ζέστη... πολλή ζέστη, περιεργο γιατί μοιάζει να' ναι Άνοιξη. Είναι γεμάτος ο τόπος κόκκινες παπαρούνες. Ξαφνικά θυμάμαι πως δεν έβαλα νερό στο καναρίνι μου. «Θα ψοφήσει», σκέφτηκα. «Είμαι ανάξια να φροντίσω μια ζουλά που εξαρτάται από μένα...» κι ενώ βρίσκομαι σ' αυτή την ιδιότυπη κατάσταση ενοχικού θρήνου για το μικρό ζωντανό, το σκηνικό αλλάζει. Εισβάλλει μια φυλή ιθαγενών σέρνοντας ένα άνθρωπο με σκοινιά. Τον δένουν σ' έναν πάσαλο στο κέντρο του ιερού κι επιδίδονται σ' ένα αφηνιασμένο χωρό γύρω του. Η σκόνη δε μ' αφήνει να διακρίνω πρόσωπο του αιχμάλωτου. Τα μάτια μου τσούζουν. «Λίνα!» Την ξέρω αυτή η φωνή. «Λίνα!». «Μπαμπά!». Ο αιχμάλωτος είναι ο πατέρας μου! Οι ανθρωποφάγοι κοπανιούνται με μανία γύρω του.. Και τότε, βλέπω το κεφάλι του στο χώμα. Τον αποκεφάλισαν.

Μιχάλης: Σπλάτερ έβλεπες πάλι;...

Λίνα: Το κεφάλι αλλάζει. Δεν είναι του πατέρα μου πια, γίνεται... το δικό σου, πεσμένο κάτω, μέσα σε μια λίμνη αίματος...

Μιχάλης: Α, ωραίο ρόλο μού δωσες...

Λίνα: Ο λαιμός σου ανάβλυζε αίμα...

Μιχάλης: Εντάξει ρε κορίτσι μου. Όλοι αυτοί οι αιμοβόροι πού 'δες στον ύπνο σου τι σχέση έχουν με την ψυχή σου που έλεγες πριν, μου λες;

Λίνα: Κάτσε, κάτσε ... μετά αλλάζει και πάλι το σκηνικό. Στρώνω ένα μεγάλο λευκό τραπεζομάντηλο και στο κέντρο του τραπεζιού τοποθετώ το κεφάλι σου κομμένο ρε Μιχάλη, με ανοιχτά τα μάτια να με κοιτάνε.

Μιχάλης: Ε φτάνει! Δεν θέλω άλλο. Πειράζει;

Λίνα: Δες τα σύμβολα!

Μιχάλης: Δεν θέλω να δω τίποτα. Είσαι υπερβολική με τα όνειρα. Το μόνο που θέλω, είναι να σε δω να κοιμάσαι ήρεμα. Έχεις γίνει κομμάτια απ' τις αυπνίες. Δεν μπορείς να βγάλεις μια διανυκτέρευση στο φαρμακείο.

Λίνα: Αυτό είναι! Αυτό λένε τα σύμβολα. Παραδίνεσαι. Πέφτεις στα χέρια των αιμοβόρων. Σου κόβουν το κεφάλι με την επιβολή τους. Μ' αφήνεις μόνη, να στρώνω το λευκό τραπεζομάντηλο, και να ψάχνω τρόπο να σβήσω τους λεκέδες. Αυτή είναι η ψυχή μου Μιχάλη. Στα όνειρα βγαίνει. Βλέπεις πώς συνομιλώ μαζί της;

Μιχάλης: Πολύ δραματικό δεν είναι όλο αυτό;

Λίνα: Μάλιστα. Είμαι και δραματική τώρα. Πώς δε το σκέφτηκα; Το trend είναι να είσαι αποτελεσματικός κι αποδοτικός. Γι' αυτό η λύση είναι ένα σιροπάκι. Δεν είναι τίποτα. Ένα άγευστο σιροπάκι. Το παίρνεις και γιλουπ, κοιμάσαι ήρεμα, κανέναν εφιάλτη δε σε βασανίζει. Είσαι σε letargo. Καμιά σκέψη δε σε ταράζει.. Δεν αντιδράς, δε διεκδικείς, δεν επιθυμείς. Άλλωστε, όσα σου χρειάζονται τα έχεις. Δουλειά, κινητό, πλατφόρμες, chat rooms, δίκτυα, ταινίες... πολλές ταινίες. Κι όλα να θεοποιούν το καθεστώς. Α, ξέχασα! Και καφέ με στέβια και κανέλα στην είσοδο της εργασίας σου, μια προσφορά του υπουργείου ευζωίας και ανθρώπινης δύναμης. Τι άλλη βλακεία θα σκεφτούν! Θα συμβιβαστούμε με όλες αυτές τις γελοιότητες;

Μιχάλης: Κανείς δε το είπε αυτό.

Λίνα: Τότε γιατί δεν αντιδράς;

Μιχάλης: Γιατί έχουμε ευθύνη Λίνα. Είμαστε στην αγορά φαρμάκων. Δεν μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε.

Λίνα: Φαρμάκων. Όχι ναρκωτικών.

Μιχάλης: Τι δεν καταλαβαίνεις; Είναι νόμος.

Λίνα: Ναρκονόμος. Αυτό είναι. Δε σε τρομάζει;

Μιχάλης: Με τρομάζει το ίδιο. Μόνο που διαφέρουμε σε κάτι. Εγώ δεν έχω την ψευδαίσθηση πως έχω επιλογή. Δες! *(ανοίγει την οθόνη της TV)*.

2^η σκηνή

(Κάνοντας ζάπινγκ ακούγονται σκόρπιες φράσεις από κοινωνικά μηνύματα και εκπομπές).

(Φωνή ειδήσεων) «...εντοπίστηκαν δεκατέσσερις ακόμη ονειροφυγάδες που προσπάθησαν να αποφύγουν τον έλεγχο από...», «...βαριά πρόστιμα στους αρνητές letargo ανακοίνωσε η κυβ...», *(Διαφημιστικό spot)* «...το let είναι πράξη ευθύνης. Μη γίνεις ολετήρας της κοινωνικής συνοχής *(επιβλητική μουσική)*».

Λίνα: Τι λένε; Ολετήρας; Έχουν ξεφύγει.

Μιχάλης: Πρέπει να δουλέψουν κι οι επικοινωνιολόγοι.

(Ο Μιχάλης συνεχίζει το ζάπινγκ): «...υψηλή συσχέτιση ονείρων και εγκληματικότητας καταγρά...», «η υπηρεσία προστασίας του συνόλου επισημαίνει τις θετικές επιδράσεις της ανονείρευσης, τόσο στο δημόσιο βίο, όσο και στην καθημ...».

Μιχάλης: Όλα τα μέσα ελεγχόμενα.

Λίνα: Κλείσ' το. Μου προκαλούν αηδία.

(Ακούγεται απόσπασμα από εκπομπή) «Τα όνειρα είναι μια ζωτική λειτουργία της ψυχικής ζωής. Η προσπάθεια να αποδοθούν όλα τα κοινωνικά δεινά στη φυσιολογική δραστηριότητα της ενύπνιας κατάστασης δεν ευσταθεί...»

Λίνα: (Έντονα) Περίμενε, ασ' το λίγο (του αρπάζει το τηλεκοντρόλ).

Δημοσιογράφος: Τι εννοείται κύριε Αναγνώστου; Είστε έγκριτος επιστήμονας. Αμφισβητείτε τις έρευνες που τεκμηριώνουν ότι τα όνειρα αποτελούν το μοχλό εκτροπής της ανθρώπινης συμπεριφοράς;

Επιστήμονας: Τα όνειρα δεν έχουν καμία δαιμονική φύση, ούτε θεϊκή. Έχουν απλώς φύση ανθρώπινη. Είναι ένας συσσωρευμένος όγκος ατομικής ψυχικής δουλειάς που δημοσιεύεται σε κρυπτογραφημένη μορφή στη δική μας οθόνη.

Λίνα: Ακριβώς! Αυτό είναι! Ας' τον, θέλω να τον ακούσω.

Μιχάλης: Δε θα τον αφήσουν για πολύ. Νά 'σαι σίγουρη.

Δημοσιογράφος: Μάλιστα. Κρυπτογραφημένο υλικό, όπως λέτε, που σημαίνει εκτός του ελέγχου μας. Άρα, ικανό να πυροδοτήσει συμπεριφορές εν αγνοία μας. Αυτό θέλετε να πείτε;

Μιχάλης: Το είδες τι ωραία που το έφερε;

Επιστήμονας: Αφήστε με λίγο να ολοκληρώσω τη σκέψη μου. Το πώς δημιουργείται το υλικό του ονείρου έχει μελετηθεί απ' τους προκατόχους μας και..

Δημοσιογράφος: Δεν μας νοιάζει το υλικό, μας νοιάζει η επίδραση στη συμπεριφορά κύριε Αναγνώστου.

Μιχάλης: Έτσι! Κλείστε του το στόμα. Τα βλέπεις;

Επιστήμονας: Με συγχωρείται αλλά νομίζω πως πρέπει να με αφήσετε να το θέσω στη σωστή βάση.

Δημοσιογράφος: Παρακαλώ, παρακαλώ. Βοηθήστε μας.

Λίνα: Η ευκαιρία του.

Επιστήμονας: Πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε τη φύση του ονείρου. Το όνειρό είναι το ιδιωτικό μας θέατρο όπως είπα νωρίτερα. Πρώιμα βιώματα, αναμνήσεις, γεγονότα που έχουν χάσει παντελώς τη σπουδαιότητά τους, απωθημένες επιθυμίες, ή φοβίες, συμπυκνώνονται σε ένα αινιγματικό σενάριο που εκτονώνει κάποια από τα ένθερμα πάθη μας με ένα πολύ λειτουργικό τρόπο, ώστε να διατηρηθεί η ψυχική μας ισορροπία.

Δημοσιογράφος: Μάλιστα. Ακούσαμε λοιπόν τον κ. Χάρη Αναγνώστου, έγκριτο ονειρολόγο να καταθέτει τις... «ιδιαιτερες» απόψεις του. Θα κρατήσω κύριε Αναγνώστου τις λέξεις «απωθημένες επιθυμίες» και «ένθερμα πάθη» και θα καλωσορίσω στη συζήτησή μας τον υφυπουργό Κοινωνικής Συνοχής κ. Κουστίνο. Καλησπέρα σας υφυπουργέ.

Υφυπουργός: Καλησπέρα. Παρακολουθώ με ενδιαφέρον τις απόψεις του καλεσμένου σας και καλού μου φίλου, του Χάρη του Αναγνώστου. Θέλω να θέσω το εξής ερώτημα, τόσο στον ίδιο, όσο και στους τηλεθεατές σας. Τόσα χρόνια στην ιστορία της ανθρωπότητας είχαμε εγγλήματα, θηριωδίες, ενδοοικογενειακή

βία και βλέπετε πως τα τελευταία χρόνια με την πολύτιμη βοήθεια του letargo έχουμε ελέγξει την κακή μας φύση με τη χειραγώγηση του ασυνειδήτου. Δεν παρουσιάζονται πλέον τέτοιου είδους φαινόμενα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη επιτυχία για εμάς. Τι προτιμάτε; Μια ήρεμη, ασφαλή κοινωνία ή μία κοινωνία βίας και εγκληματικότητας;

Λίνα: Ο περιορισμός της εγκληματικότητας... το καλύτερό τους άλλοθι.

Υφυπουργός: Δεν προτιμάτε να μπορείτε να αφήσετε το παιδί σας να παίζει στο δρόμο;

Επιστήμονας: Η αλήθεια είναι πως έχω πολύ καιρό να δω παιδιά να παίζουν στο δρόμο.

Υφυπουργός: Υπεκφεύγετε. Η ερώτηση είναι εάν προτιμάτε μία ήσυχη και ασφαλή κοινωνία.

Επιστήμονας: (Παρατημένος) Ναι την προτιμώ.

Υφυπουργός: Άρα συμφωνείτε ότι οι επιλογές της κυβέρνησης έχουν επιφέρει μία ασφάλεια και άρα μία ευημερία στο κοινωνικό σύνολο.

Επιστήμονας: Μια ψυχική παθητικότητα, θα έλεγα. Ή καλύτερα, μια παραίτηση.

Δημοσιογράφος: Θα με συγχωρήσετε για τη διακοπή, αλλά θα πρέπει να προχωρήσουμε σε διαφημιστικό περιβάλλον...

Λίνα: (Κλείνει την tv).

Μιχάλης: Τα δεδομένα ισχύουν. Αυτά που είπε ο Κουστίνος είναι αλήθεια.

Λίνα: Παραποίηση είναι.

Μιχάλης: Οι δείκτες είναι με το μέρος του.

Λίνα: Φυσικά... οι δείκτες και η στατιστική. Μείωση της εγκληματικότητας, Φυσικά έχουμε μείωση σε όλα αυτά. Εφόσον οι άνθρωποι είναι υπό την επήρεια, μουνδιασμένοι, κυκλοφορούν σα νεκροζώντανοι, σα φαντάσματα. Τα φαντάσματα δεν είναι επικίνδυνα, γιατί απλά δεν υπάρχουν.

Μιχάλης: Κι εσύ τι θες να κάνεις Λίνα; Την επανάστασή σου;

Λίνα: Να βουλώσω το στόμα μου; Ή να σταματήσω να σιέφτομαι;

Μιχάλης: Τι να σου πω; Αύριο παραλαμβάνουμε στις αποθήκες διακόσιες κούτες letargo.

Λίνα: Μην υπογράψεις.

Μιχάλης: Φυσικά θα υπογράψω.

Λίνα: Θα το κάνεις;

Μιχάλης: Θα το κάνω.

Λίνα: Δεν τολμάς ε;

Μιχάλης: Όχι. Δεν τολμώ.

Λίνα: Είσαι δειλός.

Μιχάλης: Might makes right.

Λίνα: Κυνικό.

Μιχάλης: Το δίκιο του ισχυρού.

Λίνα: Όταν σε γνώρισα ήσουν αλλιώς.

Μιχάλης: Ήμουν ο ίδιος. (Σιωπή) Και σ' αγαπώ το ίδιο.

Λίνα: (Σιωπή)

Μιχάλης: Έλα να ξαπλώσουμε, είναι αργά.

Λίνα: Δε νυστάζω. Θα μείνω λίγο.

Μιχάλης: Είσαι κουρασμένη. Έλα να ξαπλώσεις. (Την αγκαλιάζει και την παρασύρει να ξαπλώσουν. Σβήνει το φως).

3^η σκηνή

(Στο φαρμακείο η Λίνα και ο Μιχάλης παραλαμβάνουν τις κούτες των φαρμάκων).

Μιχάλης: (Δίνει οδηγίες στους μεταφορείς) Από δω παιδιά. Αφήστε αυτές τις κούτες εδώ και τις υπόλοιπες στην αποθήκη. Τα αποδεικτικά παραλαβής στο λογιστήριο.

Λίνα: Το stuff! Καλώς το δεχτήκαμε.

Μιχάλης: Έχω κάνει πλήρη αναδιάταξη του χώρου για να μπου σωστά. Θες να δεις κι εσύ την αποθήκη;

Λίνα: Όχι δε χρειάζεται. Σ' εμπιστεύομαι.

Μιχάλης: Ρίξε μια ματιά. Μπορεί κάτι να μου 'χει ξεφύγει. Είναι αυστηρές οι προδιαγραφές.

Λίνα: Είμαι σίγουρη πως τα έχεις ελέγξει όλα.

Μιχάλης: Ρε Λίνα γιατί δε βοηθάς λίγο;

Λίνα: Δε το χρειάζεσαι.

Μιχάλης: Με ειρωνεύεσαι;

Λίνα: Σε θαυμάζω.

Μιχάλης: Δε νιώθω έτσι.

Λίνα: Έχεις μια ικανότητα που μου λείπει. Προσαρμοστικότητα λέγεται. Ένδειξη ευφυΐας.

Μιχάλης: Σύνελθε. Ό,τι και ν' αποφασίσουμε για τους εαυτούς μας είναι δικό μας θέμα. Αυτό εδώ όμως που βλέπεις, είναι πέρα από μας.

Λίνα: *(Ανοίγει μ' ένα κοπίδι ένα κουτί και βγάζει ένα μπουκαλάκι).* Ημερομηνία παραγωγής, ημερομηνία χορήγησης, κωδικός πολίτη.

Μιχάλης: Όλα ταυτοποιημένα.

Λίνα: Σφιχτός κλοιός. Μέγγενη.

Μιχάλης: Την άλλη εβδομάδα φέρνουν και τις αιμοληπτικές συσκευές. Θα γίνεται αυτόματη ταυτοποίηση του id με τον κωδικό του σκευάσματος. Κι εδώ *(παίρνει ένα μέτρο και μετράει τις αποστάσεις)* θα μπου οι μπάρες εισόδου.

(Φτάνει ένας πελάτης).

Χάρης: Ετοιμάζετε τα κιγκλιδώματα; Καλημέρα.

Μιχάλης: Καλημέρα. Περάστε. Θυμόσαστε το face control;

Χάρης: Τι μου θυμίσαστε! Άλλες εποχές.

Μιχάλης: Άλλες εποχές, άλλα ήθη.

Χάρης: Περνάμε στην blood control εποχή. Ποιος θα τό 'λεγε!

Μιχάλης: Όλα στο φως.

Χάρης: Όλα στο σκότος θα έλεγα....

Μιχάλης: Πείτε μου, τι χρειάζεστε;

Χάρης: Θα μου δώσετε δύο κουτάκια x των 53 και

Λίνα: Συγγνώμη...δεν είστε ο κύριος Αναγνώστου!;

Χάρης: Αυτοπροσώπως.

Λίνα: Ο ονειρολόγος;

Χάρης: Γνωρίζομαστε;....

Λίνα: Χθες, στην earth tv.

Χάρης: Ω, (*δυσανασχετεί*) μερικές φορές καλύτερα να κάθεται σπίτι σου.

Λίνα: Χαίρομαι τόσο πολύ που σας γνωρίζω από κοντά! Χθες ήσασταν...

Χάρης: Ανύπαρτος.

Λίνα: Πολύ τολμηρός.

Μιχάλης: Κάνετε ό,τι μπορούσατε κύριε Αναγνώστου.

Χάρης: Η αλήθεια είναι πως σε κατάσταση πολιορκίας δεν μπορείς να κάνεις και πάρα πολλά. Σας ευχαριστώ πάντως.

Λίνα: Σας άκουσα πολύ προσεκτικά χθες.

Χάρης: Νά 'στε καλά. Παράπονο το χω πως οι άνθρωποι δε μ' ακούνε προσεκτικά.

Λίνα: Μα ήσασταν σαφέστατος.

Μιχάλης: Σαφέστατα ενοχλητικός θέλετε να πείτε. Γι' αυτό δε μ' ακούνε.

Λίνα: Έχετε λίγο χρόνο;

Χάρης: Βεβαίως. Γιατί όχι;

Λίνα: Ας καθίσουμε για λίγο εδώ.

Μιχάλης: *(Ανήσυχος προς τη Λίνα)* Μήπως να βρεθούμε άλλη στιγμή; Και σε άλλο χώρο;

Λίνα: Καθίστε κύριε Αναγνώστου. Θέλω να σας ρωτήσω δυο πράγματα.

(Κάθονται και οι τρεις σε ένα τραπέζι πίσω από τις κούτες letargo).

Χάρης: Έχετε δουλειά ε; *(δείχνει τις κούτες).*

Λίνα: Ναι, τα πράγματα έχουν σοβαρέψει. Εσείς το ξέρετε καλύτερα λόγω της ειδικότητάς σας. Να συστηθούμε... Λίνα και Μιχάλης. Φαρμακέμποροι σε λάθος εποχή. Εσάς σας γνωρίζουμε.

Χάρης: Ναι, ονειρολόγος όπως ξέρετε. Στη σωστή εποχή θα έλεγα, δυστυχώς.

Μιχάλης: Είμαστε και οι δύο στο στόχαστρο των εξελίξεων.

Χάρης: Η ανθρωπότητα βρίσκεται στο στόχαστρο αγαπητέ μου.

Μιχάλης: Υποτίθεται πως ό,τι γίνεται, γίνεται για το κοινό καλό. Δεν ακούσατε χθες τον Κουστίνο;

Χάρης: Πολύ καλά. Τι χρειάζεστε από εμένα; Τις απόψεις μου τις ξέρετε.

Λίνα: Να μιλήσουμε κύριε Αναγνώστου. Όσοι έχουμε παρόμοιες απόψεις είναι καλό να τις μοιραζόμαστε. Έχουμε μπλέξει πολύ άσχημα. *(Κοιτάζει τις κούτες).*

Χάρης: Εγώ πώς μπορώ να σας βοηθήσω;

Λίνα: Ξέρετε αν υπάρχουν άλλες επιλογές; Είστε μες στα πράγματα.

Μιχάλης: Περίμενε Λίνα. Τι θέλεις να σου πει ο άνθρωπος γι αυτό;

Λίνα: Τη γνώμη του.

Χάρης: Πάντα υπάρχουν επιλογές.

Λίνα: Θα μιλήσω ανοιχτά. Δε θέλουμε να γίνουμε φερέφωνα αυτής της προπαγάνδας.

Μιχάλης: Λίνα!... Συγνώμη κύριε... Είναι δικό μας θέμα αυτό. Τι λες;

Λίνα: Μια στιγμή, συζήτηση κάνω...

Χάρης: Παρακαλώ, μην ανησυχείτε. Μιας και μου μιλάτε ευθέως θα τολμήσω να σας ρωτήσω κι εγώ ευθέως. Ονειρεύεστε ακόμη;

Λίνα: Φυσικά. Δεν εγκλωβίζω σε κανέναν αυτή τη λειτουργία μου.

Χάρης: Άρα δεν έχετε προχωρήσει σε λήψη φαρμάκου.

Λίνα: Όχι βέβαια!

Χάρης: Σκοπεύετε να το πάρετε;

Λίνα: Σε καμία περίπτωση. Ακόμη κι αν οι προθέσεις τους είναι οι καλύτερες, δεν τους πιστεύω.

Χάρης: Μάλιστα. *(Κοιτάζει τον Μιχάλη)* Η κοπέλα μίλησε. Εσείς που βρισκειστε;

Μιχάλης: Σε κινούμενη άμμο. Μερικές φορές τη ζηλεύω. Η πίστη δίνει τόση ασφάλεια... Ακόμη κι αν είναι πίστη στην απιστία.

Χάρης: Ονειρεύεστε;

Μιχάλης: Ακόμη ναι. Αλλά δεν ξέρω για πόσο.

Λίνα: Φυσικά ονειρεύεται και θα συνεχίσει να το κάνει. Τον έχει επηρεάσει το κλίμα εκφοβισμού. Όμως κάποιοι αντιστέκονται, εσείς... εμείς.

Χάρης: Η αλήθεια είναι πως είμαστε...αρχητοί.

Λίνα: Δηλαδή; Έχουμε εικόνα;

Χάρης: Θα σας εμπιστευτώ. *(Βγάζει το κινητό του).* Σας στέλνω ένα λινκ. Μπείτε και δείτε. Αν σας ενδιαφέρει ξαναμιλάμε. Αλλιώς, μην ασχολείστε, διαγράψτε το.

Λίνα: *(Ακούγεται ο ήχος στο κινητό της. Διαβάζει).* Ονειρολάτρες...

Χάρης: Δεν υποκινώ κανέναν. Είμαστε όλοι ελεύθεροι να αποφασίσουμε τι θέλουμε στη ζωή.

Λίνα: Ελεύθεροι;

Χάρης: Εμείς βάζουμε τα κιγκλιδώματα. Είναι δική μας η ευθύνη.

Λίνα: Ούτως ή άλλως θεωρούμαστε επικίνδυνοι. Οπότε; Τι έχουμε να χάσουμε;

Μιχάλης: Την ησυχία μας Λίνα. Την ησυχία μας. Χάνουμε το προνόμιο της ησυχίας.

Λίνα: *(Βάζει τα γέλια)* Το προνόμιο της ησυχίας!

Χάρης: Μη το υποτιμάς Λίνα. Μου επιτρέπει τον ενικό.

Λίνα: Κανένα προνόμιο, λιμνάζοντα νερά είναι.

Μιχάλης: Πολλοί θα έκαναν θυσίες γι' αυτό το προνόμιο.

Λίνα: Άλλοι. Όχι εγώ.

Χάρης: Λίνα να το σκεφτείς καλά. Εμείς θέλουμε κόσμο. Αλλά θέλουμε να είναι συνειδητοποιημένοι.

Λίνα: Δεν έχω και πολλά να σκεφτώ. Χάρη, θέλω να έρθω στους ονειρολάτρες. Θέλω να σας γνωρίσω.

Χάρης: Προτιμώ να μας αποικαλώ λαθρονειρευτές. Μας ταιριάζει καλύτερα. Γιατί χάνουμε πολύ χρόνο, στο να σβήνουμε τα ίχνη μας, όπως κάθε λαθραίος.

Μιχάλης: Δηλαδή; Πού συναντιόσαστε;

Χάρης: Όπου είναι πιο ασφαλές. Η αλήθεια είναι πως η αλλαγή χώρων, μας έχει εξαντλήσει.

Λίνα: Φυγάδες δηλαδή.

Χάρης: Πες το κι έτσι. Δεν έχουμε επιλέξει τον εύκολο δρόμο. Όταν βρούμε χώρο για την επόμενη συνάντηση της ομάδας θα σας ειδοποιήσω.

Λίνα: Μιχάλη;

Μιχάλης: (Γην κοιτάζει τρομαγμένος) Όχι.

Λίνα: Γιατί όχι;

Μιχάλης: Τι λες τώρα; Το εννοείς;

Λίνα: Φοβάσαι πάλι!

Μιχάλης: Σου κάνει εντύπωση;

Λίνα: Fear is the mind killer, θυμάσαι; Εσύ μου το λεγες. Ήταν το moto σου.

(Σιωπή)

Μιχάλης: Χάρη, η αποθήκη είναι πολύ μεγάλη. Μπορούμε να σας φιλοξενήσουμε. Θα διαμορφώσουμε το χώρο κατάλληλα και θα γίνονται εδώ οι συναντήσεις.

Λίνα: Θα είστε ασφαλείς.

Χάρης: Είστε σίγουροι;

Μιχάλης: Όχι. Για τίποτα πια στον κόσμο δεν είμαι σίγουρος πια.

Χάρης: Η κινούμενη άμμος.

Λίνα: Αξίζει να το δοκιμάσουμε. Ε, αγάπη μου;

Μιχάλης: Ίσως ναι, ίσως και όχι.

4^η σκηνή

(Στο χώρο του φαρμακείου, χαμηλός φωτισμός. Η Λίνα μεταφέρει στην άκρη τις κούτες του letargo. Παίρνει μία-μία τις καρτέλες που είναι στοιβαγμένες και τις τοποθετεί σε κύκλο. Ο Μιχάλης είναι ανήσυχος και ελέγχει συνεχώς την είσοδο του φαρμακείου. Έχουν τοποθετηθεί τα μηχανήματα αιμοληψίας).

Μιχάλης: Τι ώρα σου είπε ο Χάρης;

Λίνα: 9.30. Οι άλλοι θά 'ρθουν αργότερα.

Μιχάλης: Δεν μπορείς να περιμένεις λίγο να κλείσει η αγορά; Κυκλοφορούν ακόμη άνθρωποι έξω.

Λίνα: Δε φαινόμαστε.

Μιχάλης: Φαίνεται κινητικότητα μέσα. Ηρέμησε λίγο.

(Η Λίνα κάθεται σε μία απ τις καρτέλες).

Μιχάλης: Τι αίμα θα φέρει για το μηχανήμα;

Λίνα: Σου είπα. Αλλουνού.

Μιχάλης: Πού θα το βρει;

Λίνα: Δικιά του δουλειά. Τι αγχώνεσαι;

Μιχάλης: Στο δικό μου μαγαζί θα μπει.

Λίνα: Έλα ρε Μιχάλη... *(Σηκώνεται κι αρχίζει να βολεύει πάλι).*

Μιχάλης: Πού ξέρω εγώ ποιους έχει βρει; Μια στραβή να συμβεί και να βρεθεί ο ίδιος δότης σε δυο σημεία, την πατήσαμε.

Λίνα: Είναι όλοι μιλημένοι.

Μιχάλης: Και γιατί το κάνουν; Γιατί δίνουν το αίμα τους;

Λίνα: Ο καθένας έχει τους λόγους του. Μπορεί να το πουλάνε.

Μιχάλης: Τέλεια! Κι έτσι μπλέκουμε και σε αυτό το κύκλωμα.

Λίνα: Δε μπλέκουμε πουθενά. Υποδεχόμαστε δέκα ανθρώπους στο φαρμακείο μας, στους οποίους ρέει στο αίμα τους το letargo όπως αποδεικνύεται από την αιμοληψία, άρα είναι καθ' όλα νόμιμοι και ευσυνείδητοι πολίτες, για να κάνουμε ένα σεμινάριο υγιεινής και ευζωίας. That's all!

Μιχάλης: Ο λύκος δε βγήκε ακόμη στο παραμύθι.

Λίνα: Και δε θα βγει.

(Ο Χάρης φτάνει στην είσοδο. Η Λίνα τρέχει να τον υποδεχτεί).

Λίνα: Καλώς τον! Εδώ. *(Του υποδεικνύει το σημείο που πρέπει να βάλει την αμπούλα αίματος).*

Μιχάλης: Ένα λεπτό... *(πλησιάζει αγχωμένος ο Μιχάλης)* κάν' το γρήγορα, μη βγάλει failure.

Χάρης: Μην ανησυχείς είναι δοκιμασμένο. Μαλακή σιλικόνη για προσομοίωση δακτύλου. *(Του τη δείχνει στην παλάμη του. Ο Μιχάλης την πιάνει, την εξετάζει προσεκτικά και την αφήνει πίσω στην παλάμη του).*

Μιχάλης: Στην ακίδα.

Χάρης: Ξέρω. *(Τοποθετεί την αμπούλα και ακούγεται ένα ηλεκτρονικός ήχος. Οι μπάρες ανοίγουν).*

Μιχάλης: Από ποιους είναι το δείγμα;

Χάρης: Οι περισσότεροι είναι άρρωστοι ή με κινητικά προβλήματα. Δεν κυκλοφορούν.

Μιχάλης: Είναι ηθικό αυτό;

Χάρης: Είναι εθελοντές. Γνωρίζουν τα πάντα.

Λίνα: Ακτιβιστές θα έλεγα εγώ.

Χάρης: Τούτος εδώ είναι ο δικός μου *(δείχνει την αμπούλα)*. Α.Κ. Αντώνης Κάπας, συμφοιτητές. Με το αίμα του πάω παντού. Πριν τρία χρόνια διαγνώστηκε με εκφυλιστική κινητική νόσο. Σήμερα; Καθλωμένος στο κρεβάτι. Υποχρεώθηκε να

πάρει letargo γιατί αλλιώς θα του έκοβαν κάθε ασφαλιστική κάλυψη και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Το πιστεύετε; Έναν ακίνητο άνθρωπο δεν του επιτρέπουν να ονειρεύεται! Κι ο λόγος; Μήπως τα όνειρα τον εξωθήσουν να κάνει το απονενομημένο! Ποιο απ' όλα αυτά είναι το ηθικό και ποιο το ανήθικο; Ε, Μιχάλη;

Λίνα: Έχεις φέρει τα δικά μας;

(Ανοίγει ένα τσαντάκι και βγάζει μια σειρά δύο κασετίνες).

Χάρης: Αυτό δικό σου Λίνα. Μ.Α *(Τη δίνει στη Λίνα)*. Κι αυτό για σένα *(Τη δίνει στο Μιχάλη)*.

Μιχάλης: Ρ.Ξ. Ριχάρδος; Ρένος; Ραφαήλ;

Χάρης: Δεν θα σας δώσω στοιχεία ταυτότητας. Δε χρειάζεται να γνωρίζετε. Θα εξοικειωθείτε με τη χρήση της αμπούλας και θα έχετε πρόσβαση όπου θέλετε. Μην ανησυχείτε με τους δότες, είναι έμπιστα άτομα.

Λίνα: Τέλεια, Χάρη. Σ' ευχαριστούμε.

Χάρης: Τίποτα, μακάρι να προχωρήσουν και τα υπόλοιπα. Πώς τα πάτε εδώ;

Λίνα: Υπάρχει ζήτηση.

Μιχάλης: Και συνεχείς έλεγχοι.

Λίνα: Έρχονται όλοι σα φοβισμένα κουτάβια και ρωτούν πότε είναι η μέρα χορήγησης.

Μιχάλης: Και στο τέλος της βάρδιας πλακιώνουν τα λαγωνικά να ελέγξουν αν εκτελέστηκαν οι κωδικοί της ημέρας.

Λίνα: Οι σημερινοί δεν έλεγξαν τίποτα.

Μιχάλης: *(Την κοιτάζει με απορία)*.

Λίνα: Ήσουν στην αποθήκη. Ο ένας μπήκε και τα κοίταξε βιαστικά κι ο άλλος έμεινε έξω.

Χάρης: Αυτοί μας ενδιαφέρουν.

Λίνα: Τι εννοείς;

Χάρης: Υπάρχουν παντού ονειρολάτρες.

Λίνα: *(Σαν μόλις να συνειδητοποιήσει κάτι)* Σωστό! Πώς δεν το σκέφτηκα;

Μιχάλης: Ούτε καν να το διανοηθείς, είναι επικίνδυνο.

Χάρης: Πρέπει να μπορούμε να αναγνωρίζομαστε.

Μιχάλης: Δεν μπήκε μέσα είπες;

Λίνα: Όχι έμεινε έξω και μιλούσε στο κινητό.

Χάρης: Έκανε πως μιλούσε στο κινητό.

Λίνα: Ναι, προφανώς.

Χάρης: Λίνα ξεκίνα να παρατηρείς καλύτερα και θα δούμε πώς θα τους πλησιάσουμε.

(Φαίνονται σκιές έξω απ' το φαρμακείο).

Χάρης: Ήρθαν οι δικοί μας. Σβήστε όλα τα φώτα. Μιχάλη έλα μαζί μου.

(Στο σκοτάδι ακούγεται ο ηλεκτρονικός ήχος τρεις φορές).

5^η σκηνή

(Επτά, οκτώ άνθρωποι κάθονται σε κύκλο. Χαμηλός φωτισμός. Στη μέση ένα κρεβάτι. Από πάνω του στέκεται ο Χάρης, με το ένα χέρι του απλωμένο πάνω από τον άνθρωπο).

Φωνή: Χιόνι παντού, όλα άσπρα, δε βλέπω τίποτα, σκοτάδι, λευκό σκοτάδι.

Χάρης: Τι άλλο βλέπεις;

Φωνή: Όλα θολά. Πέφτουν σιωπηλά οι νιφάδες, ερημιά.

Χάρης: Τι σκέφτεσαι;

Φωνή: Γιατί δεν κρυώνω; Είμαι ξυπόλητος, βουλιάζω μες στο χιόνι, θά 'πρεπε να κρυώνω. Μπορεί να πάθω κρυοπαγήματα. Δε νιώθω τίποτα. Μήπως ήδη έχω πάθει; Θέλω βοήθεια. Βοήθεια!...

Χάρης: Συνέχισε.

Φωνή: Φαίνεται ένα σπίτι. Το πατρικό μου! Θα βγει η μητέρα, τι ωραία! οι αδελφές μου θα ναι εδώ.

Χάρης: Τι κάνεις;

Φωνή: Μπαίνω, θα ζεσταθώ, θα με φροντίσει η μητέρα.

Χάρης: Μπες.

Φωνή: Τι γίνεται εδώ; Τι χαμός είν' αυτός; Γιατί είναι όλα πεταμένα; Σπασμένα; Μυρίζει μούχλα. Τρωκτικά τρέχουν αφηνιασμένα εδώ κι εκεί.

Χάρης: Που είναι οι δικοί σου;

Φωνή: Μαμά! Αλίκη! Αλίκη! Ερατώ! Δεν είναι εδώ.

Χάρης: Βρες τους.

Φωνή: Δεν είναι εδώ.

Χάρης: Πού είναι;

Φωνή: Νεκροί.

Χάρης: Συνέχισε. Τι βλέπεις γύρω;

Φωνή: Τοίχους βρώμικους, σάπισαν οι ταπετσαρίες, θέλουν άλλαγμα. Κάποιος έχει γράψει λέξεις στους τοίχους.

Χάρης: Πλησίασε, διάβασέ τες.

Φωνή: Δεν καταλαβαίνω...είναι ξένες λέξεις...a-a-argus...λατινικές; Όχι αγγλικές μάλλον.

Χάρης: Τι γράφουν;

Φωνή: Let... let are go. Όχι, let it go, κάτι τέτοιο.

Χάρης: Εντάξει, τι κάνεις τώρα;

Φωνή: Ανοίγω μια πόρτα.

Χάρης: Άνοιξε!

Φωνή: Α! Αγάπη μου!

Χάρης: Πού είσαι;

Φωνή: Το παιδί κοιμήθηκε;

Χάρης: Πού είσαι;

Φωνή: Σςςς, σπίτι. Η Μαίρη κοιμίζει το παιδί. Φεύγω μην το ξυπνήσω. Τρίζουν αυτά τα πατώματα.

Χάρης: Ξύπνα. Έλα πίσω σιγά σιγά. Είσαι εδώ, είσαι μαζί μας, είσαι ασφαλής.

Φωνή: (Λαχάνιασμα).

Χάρης: Ηρέμησε. Μείνε λίγο εκεί που είσαι. Πολύ καλή δουλειά μπράβο! Πολύ καλή δουλειά! Τι λέτε οι υπόλοιποι;

Λίνα: Ευχαριστούμε, πολύ ωραίο όνειρο.

Άλλες φωνές: Ευχαριστούμε. Ευχαριστούμε.

Χάρης: Τι μας λέει αυτό το όνειρο; Το ψύχος έχει παγώσει τα πάντα. Φοβάται πως θα παγώσει και τον ίδιο.

Λίνα: Φοβάται πως θα παγώσει η ψυχή του και δε θα νιώθει τίποτα, όπως τα πόδια του.

Μιχάλης: Ψάχνει κάποιους δικούς του.

Χάρης: Δεν υπάρχει κανείς. Όλοι νεκροί σε ένα σπίτι που βρίσκεται υπό την επήρεια του letargo. Το ακούτε; Το όνειρο μιλάει. Το σπίτι του «home». Η πατρίδα «home», είναι νεκρή. Ο Γιάννης δεν αντέχει αυτό το βαρύ συναίσθημα. Οπότε το όνειρο δίνει τη λύση. Let it go του λέει...

Λίνα: Πράγματι...

Χάρης: Ο εφιάλτης δεν καταφέρνει να ξυπνήσει τον Γιάννη. Το όνειρο γίνεται φρουρός του ύπνου του. Κι έτσι ο Γιάννης συνεχίζει να προχωράει το σενάριό του.

Μιχάλης: Βλέπει το σπίτι του, την οικογένειά του.

Λίνα: Το μέλλον.

Χάρης: Το παιδί κοιμάται. Δε θέλει να το ξυπνήσει. Θα κάνει σε λίγο την πιο σημαντική λειτουργία της ζωής, θα ονειρευτεί.

Χάρης: Γιάννη σ' ευχαριστούμε και πάλι. Ποιος άλλος θέλει να ξαπλώσει σήμερα; Να έρθει σε επαφή με τον πραγματικό του εαυτό;

Λίνα: Νά 'ρθω;

Χάρης: Βεβαίως Λίνα. Έλα. Κάθε όνειρο είναι ένα δώρο στον εαυτό μας. Ένας χάρτης που οδηγεί σε κρυμμένους θησαυρούς.

Λίνα: Κι αν οδηγήσει σε μαύρα κουτιά;

Χάρης: Ποιος το είπε πως ένα μαύρο κουτί δεν είναι θησαυρός; Έλα, μη φοβάσαι, ξάπλωσε. Εδώ είμαστε όλοι για σένα.

Λίνα: (Ξαπλώνει) Δε θυμάμαι τίποτα.

Χάρης: Θα τα θυμηθούμε μαζί. Κλείσε τα μάτια.

Χάρης: Το σώμα σου είναι βαρύ, πολύ βαρύ. Τα βλέφαρά σου βαριά. Κοιμάσαι... βυθίζεσαι... είσαι ήρεμη, είσαι ασφαλής... Πού βρισकेσαι;

Λίνα: Στη δουλειά.

Χάρης: Και τι γίνεται;

Λίνα: Πελάτες. Τα πρόσωπά τους ακίνητα, σα κούκλες. Ζητάνε ένα φάρμακο, όχι ακριβώς φάρμακο, έναν καρπό, έναν κίτρινο καρπό, στρογγυλό.

Χάρης: Και; Συνέχισε.

Λίνα: Τους απαντώ συνεχώς «είναι σε έλλειψη». Φεύγουν με το ίδιο ανέκφραστο πρόσωπο. Δεν περπατάνε, τσουλάνε σα να έχουν ρόδες στα πόδια.

Χάρης: Τι γίνεται τώρα;

Λίνα: Μπαίνει ένα παιδί 11-12 χρονών. Θέλει αυτόν τον καρπό. Ανοίγω τα συρτάρια μήπως έχει παραπέσει κάποιος, αλλά δε βρίσκω.

Χάρης: Πως νιώθεις;

Λίνα: Λυπάμαι που δεν έχω για το παιδί. Πηγαίνω κοντά του και τ'αγκαλιάζω. Σα να ζητώ συγνώμη.

Χάρης: Εκείνο τι κάνει;

Λίνα: Μου δείχνει στο πάτωμα, μια ρωγμή. Το πάτωμα σπάει, γίνεται σεισμός, κάτι βγαίνει από μέσα, κινείται, πλοκάμια; Όχι. Φίδια; Όχι, όχι. Φυτό είναι ρίζες. Ένα δέντρο φυτρώνει, μεγαλώνει, ο κορμός, τα κλωνάρια του πιέζουν με δύναμη τους τοίχους και το ταβάνι. Θεέ μου θα γιρεμιστεί το κτίριο...

Χάρης: Μη φοβάσαι, είσαι ασφαλής. Τι βλέπεις τώρα;

Λίνα: Το πάτωμα σπάει. Εγώ και το παιδί πέφτουμε, μας ρουφάει η γη μαζί με το δέντρο. Ζαλίζομαι, πονάω, είμαι στη δίνη, που θα καταλήξει αυτό;

Χάρης: Τώρα; Πού είσαι;

Λίνα: Κάτω, έπεσα.

Χάρης: Πού;

Λίνα: Τι είναι εδώ; Τι όμορφο μέρος! Ένα λιβάδι, το δέντρο ριζωσε εδώ. Έχει γεμίσει με καρπούς, τους κίτρινους καρπούς. Λάμπουν σα μικροί ήλιοι.

Χάρης: Πώς νιώθεις;

Λίνα: Θαυμασμό... όχι... δέος. Είμαι μπροστά σε ένα θαύμα. Είμαι ευτυχισμένη, ξέρω ποιος ευθύνεται γι αυτό.

Χάρης: Ποιος;

Λίνα: Το αγόρι. Το αγόρι το έκανε, τρέχω να το βρω, να το ευχαριστήσω γι αυτό το θαύμα της ζωής... Δεν το βρίσκω όμως.

Χάρης: Κοίτα καλύτερα.

Λίνα: Είναι ένας άντρας εδώ. Για να τον δω. Μάλλον είναι το αγόρι που μεγάλωσε. Έχουν την ίδια κίνηση, την ίδια αποφασιστικότητα. Κινούνται με την ίδια χάρη.

Χάρης: Και;

Λίνα: Παγώνω, θέλω να τον σφίξω στην αγκαλιά μου αλλά δεν μπορώ τώρα. Είναι άντρας, ένας ξένος άντρας... *(Απλώνει τα χέρια)*.

Χάρης: *(Την αγκαλιάζει, τη χαϊδεύει ήρεμα στο πρόσωπο)*. Ηρέμησε, μπράβο Λίνα. Εύπνα σιγά-σιγά, μη φοβάσαι τίποτα.

Φωνές: Ευχαριστούμε Λίνα.

(Η Λίνα παραμένει ξαπλωμένη κι ο Χάρης της κρατά το χέρι).

Χάρης: Τι όμορφο όνειρο μας χάρισε η Λίνα σήμερα!

Μιχάλης: Εξήγησέ μας Χάρη, εσένα περιμένουμε.

Χάρης: Όλοι θέλουν τον καρπό. Τι να είναι αυτός ο καρπός που μόλις τον φας θα πάψεις να είσαι μια ακίνητη κούκλα πάνω σε ένα παγωμένο σώμα που τσουλάει;

Φωνή: Ο ζωτικός καρπός.

Φωνή: Ο απαγορευμένος καρπός.

Φωνή: Ό,τι θέλει ν' αποκτήσει ο καθένας.

Μιχάλης: Η φαντασίωση.

Χάρης: Η επιθυμία. Η ζωτική ενέργεια του καρπού. Που σπάει τους άχαρους τοίχους της δουλειάς της.

Μιχάλης: Του φαρμακείου μας θες να πεις...

Χάρης: Ας δούμε το συμβολισμό, η δύναμη της επιθυμίας που σπάει τα δεσμά, οποιαδήποτε είναι αυτά.

Μιχάλης: Και παρασύρει σε μια δίνη.

Χάρης: Μια καταστροφή οδηγεί σε μια δημιουργία. Μια αλλαγή κατάστασης φέρνει τη μεταμόρφωση. Αυτός είναι ο νόμος.

Φωνή: Θέλει ρίσκο να ψάξει να βρει κανείς την ευτυχία, να δει το θαύμα.

Φωνή: Κι η Λίνα το κάνει.

Φωνή: Πράγματι το κάνει.

Φωνή: Και το αγόρι;

Φωνή: Είναι αυτός που τη συνοδεύει στο νέο τόπο.

Χάρης: Που της δείχνει τι θέλει πραγματικά.

Φωνή: Είναι ένα παιδί. Κάτι νέο που δείχνει το μέλλον.

Χάρης: Γίνεται άντρας όμως. Που φοβάται ν' αγγίζει.

Φωνή: Ντρέπεται.

Χάρης: Την τρομάζει η επιθυμία της. Ποιος είναι αυτός;

Μιχάλης: Μόνο εδώ σου διαφεύγει η ερμηνεία Χάρη; Το λέει, κάποιος που κινείται με αποφασιστικότητα και...χάρη. Αυτό δεν θέλεις να πει το όνειρο; *(Σηκώνεται εκνευρισμένος και φεύγει απ' την ομάδα).*

Χάρης: Μιχάλη! *(Σιωπή)* Ας μείνουμε ήρεμοι κι ας αφήσουμε τη Λίνα να επανέλθει σιγά-σιγά. *(Η Λίνα σηκώνεται).*

(Ακούγεται συναγερμός. Επικρατεί πανικός).

Χάρης: Ηρεμήστε, ακολουθούμε το πρωτόκολλο κινδύνου. Κρατήστε όλοι τις αμπούλες στη χούφτα σας. Αν έρθουν για έλεγχο να είστε ψύχραιμοι.

Λίνα: Χάρη!

Χάρης: Έλα μαζί μου. Είσαι ζαλισμένη;

Λίνα: Ναι, είμαι.

Χάρης: Μείνε δίπλα μου. *(Την παίρνει αγκαλιά).*

(Μπαίνει ο Μιχάλης).

Μιχάλης: Την πατήσαμε! Εγώ φταίω! Θα μας πάρει ο διάολος τώρα.

Φωνή: Τι έκανες;

Μιχάλης: Τη γαμοαμπούλα! Δεν έβαλα σωστά την αμπούλα στο μηχανήμα.

Χάρης: Ψύχραιμα Μιχάλη. Είμαστε προετοιμασμένοι.

Μιχάλης: Τώρα θα φανεί πόσο προετοιμασμένοι είμαστε, για όλα. Για όλα όμως!

6^η σκηνή

(Ακούγεται ο ηλεκτρονικός ήχος εισόδου δύο φορές. Δύο ένστολοι εισέρχονται στο χώρο της ομάδας).

Ένστολος Α': *(Επιδεικνύει την κάρτα του).* Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής. Προστάτης Μάριος Γεωργίου.

Ένστολος Β': Καλησπέρα. Προστάτης Ηλίας Χαραλάμπους.

Ένστολος Α': Εκτέλεση τυπικού ελέγχου κατόπιν εντοπισμού ηχητικού σήματος συναγερμού.

Μιχάλης: *(Γαργαμένος)* Θα φωνάξουμε τον τεχνικό για το συναγερμό. Κάποιο πρόβλημα υπάρχει.

Ένστολος Α': Σύμφωνα με τις εντολές προστασίας κοινωνικής συνοχής, οφείλουμε να ενεργοποιήσουμε το πρωτόκολλο και να προχωρήσουμε σε τυπικό έλεγχο.

Ένστολος Β': Τυπικό, μην ανησυχείτε. Δεν θέλουμε να διακόψουμε τις εργασίες σας.

Μιχάλης: Κάνουμε απλώς ένα σεμινάριο ευζωίας.

Χάρης: Δεν έχουμε καμία απολύτως ανησυχία. Κάντε τη δουλειά σας.

Ένστολος Α': Θα προχωρήσουμε σε αιμοληψία για να επιβεβαιώσουμε ότι έχει γίνει κανονικά η λήψη του Letargo από όλους σας.

Μιχάλης: Όλοι εδώ έχουμε περάσει από τις μηχανές. Δεν καταλαβαίνω γιατί θα πρέπει ξανά...

Ένστολος Α': Μα ο συναγερμός σας χτύπησε. Οφείλουμε να διενεργήσουμε έλεγχο σε περίπτωση που υπάρχει κάποιος ονειρολάτρης ανάμεσά σας.

Χάρης: Προχωρήστε κανονικά.

Μιχάλης: Δεν μπορούμε να ενημερωθούμε για τα δικαιώματά μας;

Ένστολος Α': Δικαίωμα του κάθε πολίτη είναι η ασφάλειά του και μόνο αυτό (δείχνει μία κούτα letargo) μπορεί να τη διαφυλάξει.

Χάρης: Τι θα χετε δει κι εσείς...

Ένστολος Α': Πολλά. Από διαμαρτυρίες και ανούσιες διαδηλώσεις ως ληστείες και βιασμούς. Δεν ξέρετε τι κατεβάζει το φτωχό μυαλό του κάθε ανθρωπάριου όταν δεν έχει δαμάσει τις ασυνείδητες ορμές του.

Χάρης: Φαντάζομαι και η εκπαίδευσή σας είναι ανάλογη.

Ένστολος Α': Η σχολή μας είναι πολύ αυστηρή σε θέματα ανονείρευσης γιατί η χώρα μας δεν αντέχει άλλες φυλακές.

Χάρης: Οπότε; Σύμφωνα με την εκπαίδευση και την εμπειρία σας, τα όνειρα υποκινούν τα κατώτερα μας ένστικτα;

Ένστολος Α': Απολύτως.

Χάρης: Και τα ανώτερα μας;

Ένστολος Α': Η αφοσίωση στους κοινωνικούς κανόνες.

Χάρης: Όλοι εμείς εδώ σας καταλαβαίνουμε. Ξεκινήστε λοιπόν τη δουλειά σας. Τι περιμένετε;

Μιχάλης: Τι πρέπει να κάνουμε;

Ένστολος Β': Θα γίνει δειγματοληπτική αιμοληψία.

Ένστολος Α΄: Συνάδελφε προτείνω ενδελεχή έλεγχο.

Ένστολος Β΄: Ας ξεκινήσουμε.

Χάρης: Μπορώ να είμαι ο πρώτος!

Ένστολος Β΄: Ας ξεκινήσουμε απ' τον κύριο λοιπόν.

Ένστολος Α΄: Το πρωτόκολλο δεν προβλέπει εθελοντική διαθεσιμότητα.

Χάρης: Ελάτε τώρα, ας επισπεύσουμε.

Ένστολος Β΄: Συμφωνώ. *(Γιάρνει τη φορητή αιμοληπτική συσκευή).*

Ένστολος Α΄: Δεν μπορούμε να κάνουμε παραβίαση της διαδικασίας. Θα πρέπει να πάρουμε άδεια από το αρχηγείο.

Ένστολος Β΄: Συνάδελφε μπορούμε να προχωρήσουμε. Ας καλέσουμε ωστόσο και στο αρχηγείο για να είμαστε σίγουροι.

(Ο ένστολος Α΄ απομακρύνεται για να τηλεφωνήσει).

Ένστολος Β΄: Ελάτε κύριε.

(Ο Χάρης πλησιάζει).

Ένστολος Β΄: *(Ο Ένστολος Β΄ εφαρμόζει στο δάχτυλό του την μηχανή. Κοιτά την οθόνη).* Αντώνιος Κάπας, λήψη κανονική. *(Ψιθυριστά)* Όλα καλά κύριε Αναγνώστου;

Χάρης: *(Μένει παγωμένος στην αναφορά του αληθινού του ονόματος).*

Ένστολος Β΄: *(Ψιθυριστά)* Κάνε ό, τι σου πω. Όταν σε ξαναελέγξω βγάλε την αμπούλα απ το δάχτυλο. Και την τρίτη φορά ξαναβάλ' τη.

(Ο Ένστολος Α΄ επιστρέφει).

Ένστολος Α΄: Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε εθελοντική διαθεσιμότητα. Εμείς θα υποδείξουμε τη σειρά εξέτασης. Μπορεί όμως να γίνει δειγματοληπτική έρευνα.

Ένστολος Β΄: Έχω ξεκινήσει με τον κύριο.

Ένστολος Α΄: Δεν έπρεπε.

Ένστολος Β΄: Δεν πειράζει. Ας προχωρήσουμε στον επανέλεγχο του κυρίου για να ολοκληρώσουμε μαζί του και συνεχίζουμε.

Ένστολος Α΄: Παρατυπείς. Θα γίνει αναφορά.

Ένστολος Β': Οκ. Ας ολοκληρώσουμε τον επανέλεγχο και κάνε μου αναφορά. Δώστε μου ξανά το χέρι σας κύριε Κάπα. Αντώνιος Κάπας είπαμε, έτσι;

(Ο Χάρης δίνει το χέρι του χωρίς αμπούλα στο δάκτυλο αυτή τη φορά. Ο συναγερμός αρχίζει τα χτυπά. Όλοι είναι ακίνητοι και τρομοκρατημένοι).

Ένστολος Β': Υπάρχει πρόβλημα με τον συναγερμό. Ό,τι μας είπατε κύριε.

Χάρης: Σας το είπαμε. Ζητώ επειγόντως και τρίτο επανέλεγχο για να βεβαιωθείτε.

Ένστολος Β': *(Ο Ένστολος Β' ξαναπροσαρμόζει το μηχάνημα στον Χάρη).* Ορίστε τώρα δούλεψε κανονικά. Όλα τα στοιχεία είναι εδώ. Αντώνιος Κάπας γεννηθείς του 1978 κ.λ.π., κ.λ.π. *(Δείχνει την οθόνη της μηχανής στον συνάδελφό του).*

Ένστολος Α': Από το επιτελείο είπαν να ξεκινήσουμε από τον ιδιοκτήτη του χώρου.

Ένστολος Β': Ποιος είναι ο ιδιοκτήτης;

Χάρης: Ο Ρωμανός.

Μιχάλης: Δεν έχουμε κανένα Ρωμανό εδώ.

Λίνα: Άσε τα αστεία Ρωμανέ. Δεν είναι η ώρα.

(Ο Ένστολος Β' δίνει το μηχανάκι στον Ένστολο Α'. Εκείνος πλησιάζει τον Χάρη).

Ένστολος Α': Ο ιδιοκτήτης;

Μιχάλης: Ναι, κατά το ήμισυ.

Ένστολος Α': Δώστε μου το χέρι σας.

Ένστολος Α': *(Του προσαρμόζει το μηχάνημα. Διαβάζει στην οθόνη).* Ρωμανός Ξάφης. Λήψη στις 11/4. Είμαστε οκ.

Ένστολος Β': Λοιπόν, συνάδελφε προτείνω να καταγραφεί η βλάβη του συναγερμού και να αποχωρήσουμε.

Ένστολος Α': Να αποχωρήσουμε για να συντάξω και την αναφορά παρατυπίας εκ μέρους σου.

Ένστολος Β': Καλή συνέχεια στις εργασίες σας. Κύριε Κάπα και κύριε Ξάφη ευχαριστούμε για τη συνεργασία. Μπορεί να τα ξαναπούμε.

Χάρης: Εμείς ευχαριστούμε.

(Φεύγουν).

Λίνα: (Πλησιάζει τον Μιχάλη). «Δεν έχουμε κανέναν Ρωμανό εδώ». Θα μας τινάξεις στον αέρα.

Μιχάλης: Εσύ θα μας τινάξεις στον αέρα. Να το ξέρεις.

7^η σκηνή

(Ο Μιχάλης και η Λίνα εν ώρα εργασίας).

Μιχάλης: Θα παραγγείλω. (Παίρνει ένα φυλλάδιο να παραγγείλει). Θέλεις κάτι;

Λίνα: Δεν πεινάω.

Μιχάλης: Έχει τη σαλάτα με το μαύρο ρύζι που σου αρέσει.

Λίνα: Δεν πεινάω σου λέω.

Μιχάλης: Δες αυτή. (Την πλησιάζει) Με τορτίγια, κόκκινα φασόλια και jalapenos.

Λίνα: (Τραβάει κάποια χαρτιά σα να θέλει να τα κρύψει. Τα βάζει μέσα σ' ένα μαύρο φάκελο).

Μιχάλης: Τι είναι αυτά;

Λίνα: Τίποτα.

Μιχάλης: (Διερευνητική σιωπή).

Λίνα: Οι λίστες χορήγησης είναι. Τις τελείωσα. (Βολεύει το φάκελο σ' ένα συρτάρι).

Μιχάλης: (Αμήχανη σιωπή).

Λίνα: Δεν μου αρέσουν τα jalapenos.

Μιχάλης: Νόμιζα πως σου αρέσουν.

Λίνα: Όχι πια. Τα βαρέθηκα.

Μιχάλης: Αλλάζουν οι άνθρωποι.

Λίνα: Τι εννοείς τώρα;

Μιχάλης: Διαπίστωση κάνω. Ότι σου άρεσαν τα jalapenos, ενώ δεν σου αρέσουν πια.

Λίνα: Λες βλακείες.

Μιχάλης: Τα βαρέθηκες.

Λίνα: Ναι τα βαρέθηκα. Πού είναι το πρόβλημα;

Μιχάλης: Πουθενά. (Σιωπή). Κατάλαβες τι πήγε να γίνει χθες;

Λίνα: Δεν έγινε όμως.

Μιχάλης: Από καθαρή τύχη.

Λίνα: Γιατί τα βάζεις μαζί μου. Εγώ ήμουν σε υπνική παράλυση. Εσύ έκανες απανωτά λάθη.

Μιχάλης: Μάλιστα. Ντροπή μου που δε γνώριζα ότι με λένε Ρωμανό Ξάφη.

Λίνα: Ρο, ξι Μιχάλη, ρο, ξι. Τι άλλο έπρεπε να ξέρεις;

Μιχάλης: Όλα τα στοιχεία.

Λίνα: Δεν μπορούσε ο άνθρωπος να πει κάτι περισσότερο. Προσωπικά δεδομένα.

Μιχάλης: Ο... άνθρωπος ξέρει πολύ καλά τι κάνει. Το έχει όλο στημένο.

Λίνα: Στημένο;

Μιχάλης: Στημένο. Επίδειξη δύναμης έκανε χθες με όλους εμάς κομπάρσους.

Λίνα: Δεν καταλαβαίνω.

Μιχάλης: Τι δεν καταλαβαίνεις Λίνα; Ο Χάρης, ο επαναστάτης, είναι κυβερνητικός. Με διασυνδέσεις και άκρες παντού. Σιγά να μην ήρθαν όλως τυχαίως δύο προστάτες, εκ των οποίων ο ένας «δικός μας» που το έπαιξε σωτήρας. Στημένο είναι το παιχνίδι για να έχουν τον έλεγχο όσων αντιστέκονται κι ο Χαρούλης είναι δικός τους. Πράκτορας. Χαφίες. Πώς αλλιώς να στο πω;

Λίνα: Ο Χάρης είναι χαφίες επειδή εσύ Μιχάλη έβαλες λάθος την αμπούλα στο μηχανήμα;

Μιχάλης: Το λάθος κάποια στιγμή θα γίνονταν, από μένα, από σένα, απ' τον άλλον... Αυτό έχει σημασία; Είχε στημένο το μηχανισμό, ώστε ν' αυξήσει το κύρος του κι όλοι εμείς, εσείς δηλαδή, να κρεμαστείτε από πάνω του.

Λίνα: Έχεις αρχίσει να παρανοείς.

Μιχάλης: Σοβαρά; Παρανοώ κιόλας; «Το αγόρι με το ζωτικό καρπό που σπάει τα δεσμά, τους άχαρους τοίχους και γίνεται ο άντρας που με ρώμη και χάρη σε οδηγεί στο νέο τόπο...»

Λίνα: Τι κάνεις τώρα; Λογοκρίνεις το όνειρό μου;

Μιχάλης: Όχι. Βλέπω πώς σε μαnipιουλάρει και πώς σου επιβάλλεται.

Λίνα: Τελικά όντως οι άνθρωποι αλλάζουν... Πού έχουν πάει όλα εκείνα που λέγαμε; Κι εσύ τώρα βλέπεις εχθρούς ανάμεσά μας; Τώρα που βρήκαμε έναν άνθρωπο να αναλάβει την ευθύνη της αντίστασης;

Μιχάλης: Έχει τη δική του ατζέντα.

Λίνα: Έχει το όραμα και παίρνει το ρίσκο.

Μιχάλης: Σε έχει σαγηνεύσει.

Λίνα: Με έχει πείσει. Τίποτα περισσότερο.

Μιχάλης: Εγώ γιατί δεν πείθομαι;

Λίνα: Γιατί δεν τολμάς. Είσαι αγιστρωμένος στη ζώνη ασφάλειας και τρέμεις να βγεις απ' αυτή. Φοβάσαι να κολυμπήσεις στο άγνωστο και μένεις εκεί καθηλωμένος και τρομαγμένος με τα λίγα. Γι αυτό.

Μιχάλης: Αυτό πιστεύεις για μένα λοιπόν;

Λίνα: Δεν έχεις πει ούτε ένα όνειρο στην ομάδα. Δεν τολμάς. Λες και θα σε δούμε γυμνό. Ντρέπεσαι.

Μιχάλης: Δεν εμπιστεύομαι.

Λίνα: Τι δεν εμπιστεύεσαι; Νά 'ρθεις κατά μέτωπο με τις επιθυμίες σου;

Μιχάλης: Τις μαλακισμένες ερμηνείες του γκουρού. Αυτό δεν εμπιστεύομαι.

Λίνα: Επιστήμονας είναι. Αφοσιωμένος να κρατήσει ζωντανό το πιο ζωτικό κομμάτι της ψυχής μας. Το πιο ζωτικό κομμάτι της ανθρωπότητας. Την ικανότητά μας να ονειρευόμαστε χωρίς να φοβόμαστε. Κι όχι να φοβόμαστε επειδή ονειρευόμαστε.

Μιχάλης: Ξέρεις κάτι Λίνα; Έχω αρχίσει να τρομάζω μ' αυτά που ονειρεύομαι. Έχω πολλούς εφιάλτες.

Λίνα: Ποιους εφιάλτες; Μη χάσουμε το μαγαζί; Είναι πιο σημαντικό να σώσουμε τους εαυτούς μας, παρά το μαγαζί.

(Σιωπή)

Λίνα: Πάω μέσα να κάνω yoga. Παράγγειλε μου τη σαλάτα με το μαύρο ρύζι.
(Φεύγει).

(Ο Μιχάλης ψάχνει το μαύρο φάκελο που είχε κρύψει η Λίνα. Διαβάζει τα χαρτιά και συνοφρυνώνεται).

Μιχάλης: *(Κίνηση δυσφορίας)* Γαμώτο!

8^η σκηνή

(Μαζεμένη η ομάδα των ονειρολατρών. Συμμετέχει και ο Ένστολος Β' Ηλίας Χαραλάμπους. Χαμηλός φωτισμός. Στη μέση ένα κρεβάτι).

Χάρης: Πόση χαρά που είσαι σήμερα μαζί μας Ηλία!

Ηλίας: Δική μου η χαρά παιδιά. Βέβαια γνώριζα τον Χάρη από τη δράση ως λαθρονειρευτή, όπως του αρέσει να λέει, αλλά τώρα γνώρισα κι εμένα Λίνα και τον Μιχάλη και όλους εδώ... Είστε μια όαση μες στη δυστοπία που ζούμε.

Λίνα: Μακάρι να γίνουμε περισσότεροι.

Ηλίας: Μακάρι παιδιά. Ο καθένας μας εδώ πρέπει να κάνει ό,τι περνάει απ' το χέρι του απ' τη θέση που έχει.

Χάρης: Κι εσύ Ηλία το απέδειξες αυτό μπροστά στα μάτια μας. Υπηρέτησες τις αξίες σου σε μια πολύ δύσκολη στιγμή και σ' ευχαριστούμε γι αυτό.

Λίνα: Πραγματικά σ' ευχαριστούμε.

Χάρης: Λοιπόν ας ξεκινήσουμε. Σήμερα έχουμε και δεύτερη χαρά για την ομάδα. Για πρώτη φορά ο Μιχάλης θα μοιραστεί ένα όνειρό του.

Φωνή: Μπράβο Μιχάλη.

Χάρης: Θεωρώ πως είναι πολύ σωστή η απόφασή σου μετά τα τελευταία γεγονότα. Θα λύσουμε το κουβάρι των συμβόλων και θα νιώσεις κι εσύ πιο ήρεμος και πιο σίγουρος για τον εαυτό σου. Ούτως ή άλλως το όνειρο μας οδηγεί πάντα εκεί που πρέπει να πάμε. Είσαι έτοιμος;

Μιχάλης: Ναι. Είμαι. Θέλω να ζητήσω όμως κάτι. Να μπω σε υπνική νάρκωση, αλλά δεν επιθυμώ να ακολουθήσει ερμηνεία. Μόνο καταγραφή ονείρου.

(Σιωπή).

Χάρης: Αυτό θα δυσκολέψει την εργασία μας.

Φωνή: Θα αφήσει πολλές ερμηνείες ανοιχτές.

Φωνή: Και πώς θα γίνει η αποσυμβολοποίηση;

Μιχάλης: Κατά μόνας.

Χάρης: Είναι κόντρα στις ομαδικές διαδικασίες που ακολουθούμε αλλά ... Θα πρότεινα να σεβαστούμε την επιθυμία του Μιχάλη. Αλλιώς ακυρώνουμε τη φιλοσοφία της δουλειάς μας. Θα χρειαστείς όμως καθοδηγητή που να σε περάσει σε υπνική κατάσταση.

Μιχάλης: Δεν θα ήθελα να είσαι εσύ αυτός Χάρη.

Χάρης: Ε...οκ...Να λοιπόν η ευκαιρία για μια τρίτη χαρά σήμερα! Η ομάδα μας όχι μόνο μεγαλώνει αλλά και ωριμάζει. Ποιος θέλει να αναλάβει σήμερα να είναι ο leader;

(Αμηχανία).

Χάρης: Ηλία θα στο πρότεινα, αλλά μάλλον είναι νωρίς.

Ηλίας: Χρειάζομαι χρόνο.

Χάρης: Γιάννη;

Λίνα: Εγώ θα είμαι!

Χάρης: Λίνα;

Λίνα: Μπορώ.

Χάρης: Πολύ ωραία. Μια χαρά θα τα πάτε παιδιά.

Μιχάλης: Είσαι σίγουρη;

Λίνα: Ναι. Απόλυτα.

Χάρης: Ας ξεκινήσουμε. Καλή επιτυχία.

(Ο Μιχάλης ξαπλώνει και η Λίνα στέκεται από πάνω του. Απλώνει το χέρι της από πάνω του).

Λίνα: Κλείσε τα μάτια σου, χαλάρωσε και νιώσε ασφαλής. Όλοι εδώ είμαστε για σένα. Βυθίσου, μπες στον ονειρόκοσμό σου. Είσαι εκεί. Είσαι καλά. Πες μας τι βλέπεις.

Μιχάλης: Είμαι στο μετρό. Όλοι γύρω μου είναι άντρες ντυμένοι με μαύρα κουστούμια. Πηγαίνουν στις δουλειές τους. Αμίλητοι και ψυχροί σα ρομπότ. Εγώ φοράω απλά ρούχα, ένα τζιν, μια μπλούζα. Κρατάω μια τσάντα. Η σχολική μου τσάντα στο γυμνάσιο. Είχα γράψει πάνω της τους αγαπημένους μου στίχους. Θυμάμαι η μάνα μου όταν την είδε έτσι με μάλωσε.

Λίνα: Μπορείς να διαβάσεις;

Μιχάλης: Είναι το αγαπημένο μου τραγούδι των Scorpions, sign of hope (Αρχίζει να σιγοτραγουδά «Give me hope, just a little bit of hope, A little comfort for my soul, And it's gonna be alright»).

Λίνα: Ωραίοι στίχοι Μιχάλη. Και τώρα τι συμβαίνει;

Μιχάλης: Με πλησιάζει μια κοπέλα απ το σχολείο, ο έρωτάς μου στο Γυμνάσιο. Η Σωτηρία, το όνομα είναι άσχετο, στην πραγματικότητα την λένε Αγγελική.

Λίνα: Ωραία. Τι λέτε;

Μιχάλης: Τίποτα. Έρχεται κοντά μου. Μυρίζει τόσο όμορφα... Μου αρπάζει την τσάντα και την πετάει απ' το παράθυρο του τρένου. Τρελαίνομαι. Ορμάω προς την πόρτα του τρένου και προσπαθώ να την ανοίξω, εκείνη γελάει, δίπλα της ένας κουστουμαρισμένος γελάει κι αυτός. Τον συναγερμό, σκέφτομαι, ψάχνω το κουμπί, αυτοί γελάνε μαζί μου, με γελοιοποιούν, κοιτάζω τη Σωτηρία, είναι όμορφη, είναι σατανικά όμορφη η Αγγελική κι αυτός... έτσι μου 'ρχεται....

Λίνα: Τι σου 'ρχεται;

(Ορμάει και την πιάνει απ' το λαιμό με δύναμη. Η Λίνα βάζει τις φωνές. Τρέχει ο Χάρης και οι κάποιοι άλλοι να παρέμβουν).

Λίνα: Μιχάλη, Μιχάλη!

(Ο Μιχάλης είναι εκτός ελέγχου και επιτίθεται σε όποιον προσπαθεί να τον ηρεμήσει)

Χάρης: Τους ιμάντες! (Τον ακινητοποιούν και τον δένουν με ιμάντες στο κρεβάτι).

Λίνα: Χάρη!

Χάρης: Λίνα κάθισε, θα αναλάβω εγώ. Μιχάλη είσαι ασφαλής. Κανείς δε θα σε βλάψει. (Ο Μιχάλης κάνει σπασμούς στο κρεβάτι) Είσαι καλά, είσαι ασφαλής. Ηρέμησε. Πες μου τι βλέπεις.

Μιχάλης: Το τρένο σταμάτησε. Η τσάντα, να τη!

Χάρης: Ωραία. Μπράβο Μιχάλη. Τώρα τι θα κάνεις.

Μιχάλης: Την ανοίγω. Έχει μέσα ένα κουστούμι. Μου κάνει. Θα το φορέσω.

Χάρης: Ωραία, συνέχισε. Τώρα;

Μιχάλης: Πάω στην αστυνομία.

Χάρης: Τι θα κάνεις εκεί;

Μιχάλης: Δεν ξέρω. Θα ζητήσω βοήθεια.

Χάρης: Για ποιον λόγο;

Μιχάλης: Δεν ξέρω. Χρειάζομαι βοήθεια.

Χάρης: Ωραία Μιχάλη. Ηρέμησε. Το όνειρο τελείωσε. Επέστρεψε σιγά σιγά. Όλοι εμείς εδώ σε περιμένουμε. Πάρε όσο χρόνο χρειάζεσαι.

Λίνα: Χάρη;

Χάρης: Μην ανησυχείς όλα καλά θα πάνε.

(Λύνουν τους ιμάντες)

Μιχάλης: Έχω πονοκέφαλο.

Χάρης: Ευχαριστούμε Μιχάλη. Όπως μας ζήτησες δεν θα κάνουμε ερμηνείες. Το όνειρό σου έχει καταγραφεί και μπορείς να το δεις.

9^η σκηνή

(Η σκηνή είναι χωρισμένη στα δύο. Η Λίνα εργάζεται στο φαρμακείο, ο Μιχάλης είναι στην αστυνομία, μόνος μπροστά σε ένα γραφείο).

(Φαρμακείο)

(Ακούγονται οι ήχοι του μηχανήματος εισόδου και μπαίνει ο Χάρης και ο Ηλίας).

Χάρης: Είσαι μόνη σου.

Λίνα: Ναι, ελάτε.

Ηλίας: Ο Μιχάλης;

Λίνα: Βγήκε για δουλειές. Θ' αργήσει.

Χάρης: Πρέπει να μιλήσουμε.

(Αστυνομία).

(Μπαίνει στο γραφείο ο Ένστολος Γεωργίου, όπου τον περιμένει ο Μιχάλης).

Ένστολος Γεωργίου: Χαιρετε.

Μιχάλης: Καλημέρα...ε... *(Αμηχανία όταν τον αναγνωρίζει).* Έχουμε ξανασυναντηθεί.

Ένστολος Γεωργίου: Δεν συγκρατώ φυσιογνωμίες. Παρακαλώ επιδείξτε μου το πάσο εισόδου.

Μιχάλης: *(Το επιδεικνύει).*

Ένστολος Γεωργίου: Ρωμανός Ξάφης 5577797ΡΞ. Ναι, τον θυμάμαι αυτόν τον κωδικό με τα επτάρια. Τι χρειάζεστε;

Μιχάλης: Θα ήθελα να μάθω, πώς κινούνται οι διαδικασίες σε περίπτωση καταγγελίας.

Ένστολος Γεωργίου: Περί τίνος θέματος πρόκειται;

Μιχάλης: Έχω κάποιες υποψίες για κίνηση Ονειρολατρών.

Ένστολος Γεωργίου: Μάλιστα! Για τη συγκεκριμένη περίπτωση, κι επειδή πρόκειται για μέγιστο θέμα εθνικής ασφάλειας μπορούμε να κινηθούμε άμεσα. Το συντομότερο δυνατό. Έχουμε ανωτέρα διαταγή για επίσπευση διαδικασιών.

(Φαρμακείο)

Λίνα: Ήταν σε έξαλλη κατάσταση χθες.

Χάρης: Ήθελα να σου τηλεφωνήσω.

Λίνα: Καλύτερα που δεν πήρες.

Χάρης: Σου επιτέθηκε;

Λίνα: Όχι, δηλαδή περίπου. Πρώτη φορά τον είδα έτσι. Όταν φύγαμε από δω ήταν ακόμη ζαλισμένος απ' την ύπνωση. Μετά, διάβασε την καταγραφή. Ούρλιαζε, έβριζε, μεταμορφώθηκε. Δεν ήξερα πως να τον ελέγξω.

Χάρης: Λογικό. Το όνειρο του τα ανέσυρε όλα, ανεπεξέργαστα.

Λίνα: Απειλούσε πως θα μας καταδώσει.

Ηλίας: Αν κάνει καμιά μαλακία μπλέξαμε.

Λίνα: Δε το πιστεύω... Το θέμα είναι ότι δε βρίσκω το φάκελο.

Χάρης: Το μαύρο φάκελο;

Λίνα: (Καταρατικό νεύμα)

Ηλίας: (Διερευνητικά) Μαύρο φάκελο;

Χάρης: Όλα τα incognito μέλη της ομάδας.

Ηλίας: Την πατήσαμε.

Χάρης: Μέχρι και κυβερνητικά πρόσωπα ήταν στο δίκτυο.

Ηλίας: Δεν ήταν κωδικοποιημένα;

Λίνα: Ναι... δηλαδή όχι ακριβώς. Πρέπει να τον βρω...μα εδώ τον έβαλα χθες.

Χάρης: Άστο Λίνα. Είναι σίγουρο. Τον έχει πάρει ο Μιχάλης.

Λίνα: Τι κάνουμε τώρα;

(*Αστυνομία*).

Μιχάλης: Δηλαδή δε χρειάζεται επώνυμη καταγγελία;

Ένστολος Γεωργίου: Όχι, δεν είναι απαραίτητο στη συγκεκριμένη περίπτωση. Αναφορά απλών ενδείξεων ακόμη και ανώνυμα.

Μιχάλης: Ανώνυμα ε;

Ηλίας: Σας είπα, θεωρείται θέμα υψίστης ασφαλείας. Μάλιστα παρέχονται ειδικά προνόμια σε όποιον συνεργάζεται για τέτοια υπόθεση.

Μιχάλης: Μάλιστα. Δεν το ήξερα.

Ένστολος Γεωργίου: Έχετε υποψίες για παράνομη δράση;

Μιχάλης: Ναι...έχω. *(Κοιτάζει το φάκελο).*

Ένστολος Γεωργίου: Τέλεια! Καθίστε παρακαλώ κύριε...Κύριε;

Μιχάλης: Ξάφης. Ξάφης Ρωμανός.

Ένστολος Γεωργίου: Καθίστε κύριε Ξάφη. Να σας ανακοινώσω πως η επικοινωνία μας καταγράφεται σε κάμερα.

Μιχάλης: Α...οκ *(Κοιτάζει γύρω-γύρω να δει την κάμερα).*

Ένστολος Γεωργίου: Εδώ είναι η κάμερα *(Δείχνει το τσεπάκι στο πέτο της στολής του).*

Μιχάλης: Α...μάλιστα. Φορητή.

Ένστολος Γεωργίου: *(Πατάει το πέτο για να την ενεργοποιήσει)* Μπορείτε να ξεκινήσετε.

(Φαρμακείο).

Ηλίας: Θα μας κάψει.

Χάρης: Πρέπει να κινηθούμε γρήγορα, όσο είναι καιρός. Αν πέσει σήμα θα γίνουν άμεσες συλλήψεις.

Λίνα: Ω Θεέ μου!

Ηλίας: Ψυχραιμία.

Χάρης: Ο φάκελος είναι ικανός να ανατρέψει όλη την πολιτική σκηνή.

Ηλίας: Προς το χειρότερο.

Χάρης: Το μόνο σίγουρο.

Λίνα: Δηλαδή; Θα σκληρύνουν τα μέτρα;

Χάρης: Δεν φαντάζεσαι. Άστο.

Ηλίας: Απόλυτο καθεστώς. Αυτή ήταν η ατζέντα ούτως ή άλλως. Απλά το κλιμάκωναν σταδιακά.

Χάρης: Λίνα, τα πράγματα είναι σοβαρά. Δεν ξέρω αν έχεις καταλάβει σε τι σημείο βρισκόμαστε.

Λίνα: Ε... σχεδόν. Τι εννοείς;

Χάρης: Δεν μπορούμε να προχωρήσουμε χωρίς θυσίες. Κι εδώ δε χωράνε συναισθηματισμοί.

Λίνα: Οκ, τι πρέπει να κάνω;

Ηλίας: Πρέπει να είσαι έτοιμη για όλα.

Λίνα: Ό,τι μου πείτε θα κάνω, αρκεί βέβαια να πείσουμε και τον Μιχάλη

Χάρης: Δεν κατάλαβες.

Λίνα: *(Νεύμα απορίας).*

Χάρης: Ξέχνα τον Μιχάλη.

Λίνα: Τι θα πει αυτό;

Χάρης: Ο Μιχάλης δεν είναι πια μαζί μας. Είναι απέναντί μας.

Λίνα: Μια στιγμή....

Χάρης: Πάει να μας καταδώσει. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Σίγουρη σύλληψή μας με βαρύ κατηγορητήριο. Δε γλιτώνουμε.

Λίνα: Άρα;... Δεν καταλαβαίνω.

Ηλίας: Πες της τα καθαρά.

Χάρης: Ας μη βιαστούμε όμως. Πρέπει πρώτα να καταλάβουμε εάν μίλησε στην αστυνομία.

Ηλίας: Είναι αδύναμος κριτικός πια. Δεν μπορούμε να ποντάρουμε πάνω του.

Χάρης: Αυτό είναι σίγουρο.

Λίνα: Οπότε;

Ηλίας: Οπότε πρέπει να το πάρει.

Λίνα: Τι να πάρει;

Χάρης: Τι να πάρει Λίνα;

Λίνα: Δεν εννοείς....

Χάρης: Αυτό εννοώ φυσικά.

Ηλίας: Να πάρει letargo;

Χάρης: Εσύ θα το αναλάβεις αυτό.

Λίνα: Δεν υπάρχει περίπτωση...

Χάρης: Είναι άγευστο. Θα βρεις τρόπο να του το δώσεις.

Λίνα: Είστε τρελοί;

Χάρης: Είναι η μόνη λύση. Θα γίνει υποβόλιμος και θα τον ελέγχουμε.

Ηλίας: Αν έχει μιλήσει στο τμήμα όμως;....

Χάρης: Τον έχεις ικανό;

Λίνα: Δεν ξέρω...

(Αστυνομία).

Μιχάλης: Πριν προχωρήσω, μπορείτε να μου πείτε για τις ποινές που επισύρονται;

Ένστολος Γεωργίου: Οι βαρύτερες φυσικά.

Μιχάλης: Ελαφρυντικά;

Ένστολος Γεωργίου: Δεν προβλέπονται σ' αυτές τις περιπτώσεις. Ο νόμος είναι αμείλικτος.

Μιχάλης: Δηλαδή; Φυλάκιση;

Ένστολος Γεωργίου: Τι λέτε τώρα κύριε Ξάφη!; Εξυπακούεται. Ισόβια κράτηση. (Τον πλησιάζει και ψιθυρίζει) Και να' στε σίγουρος, δεν θα περάσουν πολύ καλά εκεί μέσα. (Με στόμφο) Η πολιτεία οφείλει να προστατεύσει την κοινωνία από τους ποινικούς. Προχωρήστε λοιπόν στην καταγγελία.

(Φαρμακείο)

Ηλίας: Δεν έπρεπε να τον αφήσεις να φύγει. Να τον είχες από κοντά.

Λίνα: Δε γίνονται αυτά.

Ηλίας: Μπορεί να γίνουν τα χειρότερα Λίνα.

Χάρης: Αν μας έχει καταδώσει...είναι μονόδρομος.

Λίνα: Δηλαδή;

Χάρης: Θα πρέπει να εξαφανιστεί.

Λίνα: Τι θα πει αυτό;

Χάρης: Εδώ δε χωράνε συναίσθηματισμοί. Αν μας δώσει θα πάμε όλοι μέσα. Ισόβια. Ο Μιχάλης πρέπει να εξαφανιστεί. Το συντομότερο.

Λίνα: Θα...τον σκοτώσετε;

(Αστυνομία)

Μιχάλης: Ισόβια ε;

Ένστολος Γεωργίου: Φυσικά κύριε Ξάφη. Λοιπόν θα προχωρήσετε;

Μιχάλης: Πρέπει λίγο να τα συντάξω στο μυαλό μου.

Ένστολος Γεωργίου: Ξεκινήστε. Πρέπει να δράσουμε άμεσα. Τέτοιοι εγκληματίες δεν μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα.

Μιχάλης: Εγκληματίες, ε; (Κάνει σπασμούς σα να θέλει να κάνει εμετό) Συγνώμη, δεν αισθάνομαι καλά.... Μια τουαλέτα;...

Ένστολος Γεωργίου: Κάνω διακοπή της βιντεοσκόπησης και σας περιμένω. Στο βάθος αριστερά.

(Φαρμακείο).

Λίνα: Φύγετε τώρα!

Χάρης: Ηρέμησε Λίνα! Ηρέμησε!

Λίνα: Να ηρεμήσω;! Για δείτε έναν ηγέτη, έναν οραματιστή! Αυτός είναι ο μέγας επιστήμονας; Αυτό το κουτάβι που τρέμει; Ένας ψευτόμαγκας είσαι που το βάζεις στα πόδια με την πρώτη στραβή.

Χάρης: Μην είσαι αφελής!

Λίνα: Χειρότερος απ' αυτούς που διατείνεσαι ότι πολεμάς. Έτοιμος να κάνεις νόμο για να καλύψεις τον κώλο σου;

Χάρης: Λίνα σταμάτα.

Λίνα: Φύγε ψεύτη από μπροστά μου. Φύγε! Σε πίστεψα!

Ηλίας: *(Βγάζει το περιστροφρο και το τοποθετεί στο λαιμό της).* Μην τολμήσεις να μιλήσεις παραέξω.

Λίνα: *(Παγωμένη).*

Ηλίας: Θα είσαι υπό παρακολούθηση.

Χάρης: Ηλία... δεν υπάρχει λόγος *(κατεβάζει με το χέρι του το περιστροφρο και το υ κάνει νόημα να βγει).*

Ηλίας: *(Βγαίνει από το φαρμακείο).*

Χάρης: Δεν έχεις άδικο. Ένα φοβισμένο κουτάβι ήμουν. Η ορμή σου κι η πίστη σου με άλλαξαν. Με έκαναν να το πιστέψω κι εγώ για τον εαυτό μου. Πως θα μπορούσα ν' αλλάξω τον κόσμο. Και ξέρεις κάτι;... Ζήλευα τον Μιχάλη. Αυτό που έβλεπα εγώ στα όνειρά μου, αυτός τό 'χε δίπλα του. Έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, ας σώσει ο καθένας τον εαυτό του. Όπως μπορεί.

10^η σκηνή

(Στο φαρμακείο).

(Ο Μιχάλης επιστρέφει στο φαρμακείο. Περπατά αργά, φαίνεται καταβεβλημένος. Αφήνει το μαύρο φάκελο πάνω στον πάγκο. Η Λίνα τον πλησιάζει διστακτική. Είναι και οι δύο αμήχανοι. Η Λίνα τον αγκαλιάζει. Ο Μιχάλης ανταποκρίνεται).

Λίνα: Τελείωσες με τις δουλειές;

Μιχάλης: Ναι.

Λίνα: Βρήκες κίνηση;

Μιχάλης: Όχι.

Λίνα: (Παίρνει το φάκελο). Τον έψαχνα.

Μιχάλης: Εγώ τον είχα.

Λίνα: Είδες μέσα τα χαρτιά;

Μιχάλης: Δεν είδα τίποτα. Δεν πρόλαβα.

Λίνα: Θα τον στείλω στον Χάρη.

Μιχάλης: Θα τον στείλεις;

Λίνα: Δε νομίζω πως θα ξανάρθει.

Μιχάλης: (Σιωπή).

Λίνα: Κουράστηκες σήμερα.

Μιχάλης: (Σιωπή).

Λίνα: Εγώ μάζεψα τις συνταγές, προχώρησα τα τιμολόγια κι έκανα τις παραγγελίες.

Μιχάλης: Ήταν επικρεμότητες. Έπρεπε να γίνουν.

Λίνα: Τακτοποιήθηκαν όλα, μην ανησυχείς.

Μιχάλης: (Σιωπή).

Λίνα: Μιχάλη!

Μιχάλης: (Την κοιτάζει).

Λίνα: Σ' αγαπώ.

Μιχάλης: Το ξέρω.

Λίνα: Πεινάς;

Μιχάλης: Όχι πολύ.

Λίνα: Έχω παραγγείλει. Πήρα μια σαλάτα με jalapenos. Να τη μοιραστούμε;

Μιχάλης: Νόμιζα πως δε σου αρέσουν πια.

Λίνα: Τελικά μου αρέσουν.

(Η Λίνα ανοίγει τη σαλάτα. Τη σερβίρει σε δύο πιάτα. Πλησιάζει σε μία κούτα letargo. Βγάζει δύο δόσεις σιρόπι. Περιχύνει στο κάθε πιάτο από μία δόση letargo. Αρχίζουν να τρώνε).

Μιχάλης: Νόστιμη είναι.

Λίνα: Ναι. Όσες κι αν δοκίμασα, εδώ κατέληξα πάλι.

Μιχάλης: Είναι ασφαλής επιλογή.

Λίνα: Ασφαλής...

Μιχάλης: Χωρίς εκπλήξεις...

Λίνα: Δεν είναι κακό αυτό.

Μιχάλης: Καθόλου.

Λίνα: Το προνόμιο της ασφάλειας.

Μιχάλης: Πολύ σημαντικό.

Λίνα: Ασφάλεια και ηρεμία.

Μιχάλης: Είναι βαρετό αυτό;

Λίνα: Καθόλου. Άλλοι θα θυσιάζαν πολλά για να το αποκτήσουν.

Μιχάλης: Θα θυσιάζαν ε;

Λίνα: Βεβαίως.

Μιχάλης: Σαν τι;

Λίνα: Ας πούμε...τα όνειρά τους.